bane teiste mets-issandade koggodust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, kelle wasto ta ei olnud eksinud; kõigile olli ta kurja teinud ja iggalmehhel teña peale kaebamisi. Se ainoke kedda tännini putumata jätnud, olli ta lellepoeg määr. — Kui kuningas täis surust ja wägge aujärje peal pubkas, astus esiteks hunt kõige suggawõssa ning sõbradega seltsis teiste ulgast wälja, kumardas allandlikkult, allustas kaebamise ja räkis: „Armoline kuningas ja issand! wõtke miño palwid kuulda! sest rikkas ollete teie, suur, wäggew ning auwäärt ja näitate iggamehhele õigust ning armo: wõtke siis ka miño peale allastada ja suurt üllekohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Teña kurjad-teud kissendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waikselt kannatanud; agga et ta wõrrokael mo naisele sõimo sadab ja pealegi röwlikko pakkiust kippub teggema, sedda ei jõua ma pikkemalt kannatada egga teie ees warjata. Nisamoti on ta mino lastele kibbedat lodud wet silmi purtsanud ja kolm wäetikest üsna piñedaks teinud. Se suur önnetus röhhub mul süddame russuks ja lühhendab miño ellopäiwi. Nädala päwad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud üllestunnistada, mis nurjatomale andeks annaksin, kui naise ja lapsed mul rahhul olleks jätnud. Mõistke siis, aus kuningas! õigust möda kurjateggijale nuhtlust, ehk muido tassun ma isse naise sõimamise Reinowadderile kätte.“ — Kui hunt nukral meelel jutto sai löppetand, tulli üks

weike koer, Pits nimi, ja juttustas Sassakeele kuningale, mis spres kehwusses ta tännini ellanud ja waesel wisil pääd toitnud, ja kudda tal ükskord talwel suremad wañawarra nälja kustutuseks ei olnud jänud kui üks worsti otsake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder taggajärrel ärra warrastas; sellepärrast pallus Pits kuninga armo poolt wargale nuhtlust. Pitsikese su waus waewalt kinni, seal kargas wana issane-kas Hints aewastes ning turtsudes kuninga ette ja ütles: „Ei üksi wõi üllekohtuse Reinowadderi peale eñam kaebtust tõsta, kui teie isse, kõrge kuningas ja riigi-wallitseja! sest keddagi ei olle siin uhkes issandade koggokonnas leida, olgo wana ehk noor, suur ehk weike, kes kawwalat rebbast eñam ei peaks kartma kui teid, ehk teil kül awwalik wolli ning meelewald käes on. Lialte Pitsikese kaebamine on üks tühhi assi ja ei mitte jutto wäärt; sest essiteks on rägitud juhtumisest jubba kuus aastad teed, ja teiseks olli nimetud worsti-otsoke õiguse polest miño oma. Tulleb mul siin töttelikkult tunnistada, kudda ükskord teed käies õhto ilja Ojjaweskile juhtusin; mõlemi naine tukkus wokki tagga, maugo-wagen seisis laual; miña käppasin worstikese ja pillasin iiri järrel üppates suust mahha, mis koer aiso möda pea üllesleidis ja endale pärris.“

„Hints! pea lõuad kinni!“ kissendas Panter, üks suur kassi-suggo ellajas: „sõnad on siin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tühja kaebate?

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1848, lk. 19